

ripidova Medea — skladnja srbsko - hrvaškega jezika — Geschichte der griechischen Philosophie — itd. itd., vrhutega pa še sanskrit, primerjajoča slovnica grškega jezika — in zopet takó dalje. Človek kar ne vé, kaj bi si izbral, tako je vse lepo, zanimivo! A kolegnina!! Denar ima tudi tukaj prvo besedo; in pomisli: prvi človek, s katerim sem imel opraviti na vseučilišču, je — „quaestor“ — ki hoče imeti samo denar, in je torej prav take vrste mož, kakor so bili kvestorji v starem Rimu. A tega mož ne pomisli, kolika „quaestio“ je, kje jemati?

A sedaj moram skleniti; moj sobni tovariš, pravnik Zmagoslav Drzen, ki študira že tretje leto na Dunaju in ima že prvi državni izpit, me sili, da hitro končam. Danes gremo v Prater, gre nas pa več; do večera ostanemo tam v kakšni gostilni, potem pridemo nazaj v mesto, gremo kam večerjat, morda h „Kellnerju“, potem v kavarno, potem „krok“ — „Sperrsehserl“ sem plačal vse večere — zjutraj bomo spali, ker ni še predavanj, morda do 20. t. m. še ne, no, potem gremo zopet v kavarno, potem kosit itd., takó, da res nimam časa, pa ga nimam Seve, Ti si lepo že štiri dni v zatišju ljubljanskega semenišča, morda boš torej zmajeval z rameni, morda pa Ti bodo tudi rastle skomine, ko

boš čital te-le vrstice, ter se boš držal, kakor Štajerci v narodni pesmi o „Ravbarju“:

Štajerci so list prebrali,
grenko, kislo se držali . . .

Utut id est, pozdravi vse bivše sošolce,
zdravstvuj i Ti! V kratkem več!

Tvoj

Ivan.

PS. Kmalu bi bil pozabil omeniti, da stanuje z menoj tudi Ivan Ivančič, filozof 4. leta, najnadarjenejši dijak, kar jih je imela kdaj ljubljanska gimnazija, pesnik in učenjak obenem; poleg Drzna še jurist Dobravec. Mirna duša! — A Drzen je res imeniten fant! Davi je prišel tako „meglen“ domov, da se še sezuti ni mogel; sezul je samo en črevelj, drugega je hotel, a je v tem — zaspal . . . Dobili smo ga v trdem spanju, z obema rokama držečega obuti drugi črevelj! . . . Ta črevelj! Dà, pa še to Ti moram povedati, da imajo nas „filozofe“, t. j. vse tiste, ki smo vpisani na filozofski fakulteti, za same — bedake. Jurist, medicinec, agronom, veterinar, dà, tudi teolog, vse je pametno, samo mi filozofi — norci! Taki grozni predsodki! No, mi molčimo, ker vemo, da brez nas ni gimnazij, torej tudi vseh drugih „pametnih“ poklicev ne! Še enkrat: Z Bogom!

Ivan.

Moji dnevi.

Moji dnevi, kam hitite,
da za vami jaz ne znam?
Moje nade, kam bežite —
zdaj ste tukaj, zdaj ste tam.

Moji dnevi odhiteli
mlade nade s sabo vzeli . . .
a za njimi jaz ne znam —
kdo pové mi: kod in kam? —

Ljudmila.

Pesem o bajki.

Zlatolaska bistrooka,
le upiraj v me poglede,
a nikar si ne domišljaj,
da prodreš do srca srede!

O, nič več kot prejšnje čase
bajke stare ne verjamem:
da prelestno se zrcali
duša že v pogledu samem! . . .

Leo Levič.